

בועה במים גועשים

קרין קיקנזון

בועה במים גועשים

קרין קיקנזון

ישראל, 2045. המדינה קרועה ומפוצלת לקהילות נפרדות המכונות בועות. אי שם בעיר הנמל הצפונית, מתקיימת הבועה החקלאית - קהילה אוטונומית יצרנית ותוססת, המבוססת על ייצור חקלאי של צמח ה"המפ". הדר ציון, לוחמת צדק שאפתנית, יוצאת למשימת ריגול חשאית במטרה לחסל את הבועה בהוראתו של המועמד המוביל לראשות הממשלה. היא מסתננת פנימה ופוגשת כמה מתושבי המקום - לין שמנהלת ביד רמה את הדיור, זו שכל אורח צריך לעבור תחת עינה הפקוחה; נח, גס למראה ועדין בנפשו, שנקשר אל צמחיו ובוכה בפרידה מהם, בכל עונה מחדש; ואלה, מנהלת החממות היחידתית שמסעירה את ליבה של הדר. ככל שהדר מעמיקה את ההיכרות עם התושבים, היא מסתבכת במעבה של שקרים ומוצאת את עצמה קרועה בין רגשות אהבה ושייכות לבאמנות למדינה.

הספר "בועה במים גועשים" מדלג בין דיסטופיה לאוטופיה. הוא מעלה שאלות על שייכות, ישראליות, שחיתות שלטונית, ועל כוחה הנצחי של אהבת האחר. ביד קלה ומיומנת מתארת הסופרת עולם אורבני שבו הטבע משתלב בעירוניות, ומתוך שבר גדול צומחת תקווה.

זהו ספר הביכורים של קרין קיקנזון, אדריכלית ומעצבת בוגרת הטכניון. המגורים בשכונת הדר בחיפה לצד לימודיה בתואר הראשון היוו השראה לסביבה העירונית המתוארת בספר, ולקהילה שמתגוררת בה.

מחיר קטלוגי: 98 ש"ח

0 8630000010 0

דאנאקוד 863-10

קינמון

ונוצאה לאור

cinnamon-publishing.com

עיצוב הסטיפיה: לי קורצווייל

קרין קיקנזון / בועה במים גועשים

קרין קיקנזון

בועה במים גועשים

Karin Kikinzon
A BUBBLE IN RAGING WATER

All Rights Reserved
Copyright © 2024 by Karin Kikinzon

כל הזכויות שמורות
© תשפ"ד 2024 קריין קיקנזון

עריכה ספרותית: גל אלגר
עריכת לשון: דנה שחף שמחיוף
הגהות: אמירה נבו בינמיני ורונה קמחי
איור כריכה: איה אורבך
עיצוב כריכה: לי קורצוויל

עלילת הספר, הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן הם כולם פרי דמיונה של המחברת.
כל קשר בין עלילת הספר לבין אירועים שהתרחשו במציאות,
כמו גם בין הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן לבין דמויות או שמות
של אנשים חיים או מתים, מקרי בהחלט.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע,
לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני,
אופטי או מכני או אחר כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה.
שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט
אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

נדפס בישראל 2024 | Printed in Israel 2024

דאנאקוד 863-10

מוקדש לכל הנשים החזקות בחיי.
אלו שעכשיו, אלו שתהיינה, ואלו שכבר אינן.

פרולוג

אני כאן. יש הירתמות, יש היסחפות מרצון. צלילה ישירה לתוך השייכות, לתוך הנראות. ידיים גדולות מתלפפות סביבי, כורכות את אצבעותיהן החונקות על עורי. זו צלילה או טביעה? הן שולפות אותי מתוך המים המלטפים, המטפטפים, נוטפי האשמה. הריחות מתערבבים, כבר אין מלח, יש אוויר. יש רוח. קר פה ואני כבר לא במקום שלי. העולם מתנפץ לרסיסים של קבוצות, הכול רק כדי להרגיש קצת שונה ביחד. אף פעם לא באמת לבד. והרסיסים האלה גדלים ומתפתחים לעולמות וליקומים.

ושוב המים סוחפים אותי לתוך עולם קצת אחר, נראה דומה אבל לא. הגוף זו עם המוזיקה, מתערסל ומתחבק עם הצלילים והמילים. האיברים מצטרפים זה אחר זה, עם כל תו הנפש משתחררת והשייכות מתחברת שוב לגוף. זה נעים לי. המוזיקה והשייכות מחזיקות ידיים, מטפסות זו על זו ומתערבלות לתוך תהום חשוכה וכבר אין שייכות, אין נראות, והפחד מטפס לי על הגב. הוא מגרד קצת, מציק ומעיק על הנשמה. אין אוויר. זו טביעה, זה כבר בטוח. ואין מוזיקה. כבר אין ידיים גדולות שמתלפפות. פשוט אין. כלום.

כוחותיי האחרונים מתבזבזים במחשבות על אשליה שלא קיימת.

קרין קיקנזון

הבית כבר איננו. מתחדדת ההכנה שאין שייך או לא שייך והקרקע
נשמטת מתחת לרגליי. פירורי בטון וברזל ומחשבות, מערבולת של
תחושות ואיומים וכולם שלי.

1

אני נחנקת לרגע ואז מבינה את פשר הרטט על צווארי. מתעוררת ספוגת זיעה, כל המזרן רטוב וגם הכרית. ניצלנו ברגע האחרון. במשך שנים אמא ואני חיינו בפחד ממנו. ובכל לילה כזה, שבו הסיוטים תוקפים, אמא מגיעה אליי ועוטפת אותי בחיבוקה החם, אבל לא הלילה. הלילה אני אתמודד עם הפחדים לבדי. לא אוכל להמשיך לגור איתה לנצח.

הרטט שעל הצוואר לא פוסק וקרן אור מתפרצת לחדרי. אני מתיישבת במיטה ופניי אל הקיר. קרן האור משקפת על הקיר את פניו של עידן. הן עייפות ונחשושות, והוא מודיע לי באסרטיביות, "תתכונני, מחר את יוצאת."

מבולבלת מהחלום ומהמציאות גם יחד, אני נכנסת לחדר הרחצה ומדליקה את האור. מורידה מעצמי את הבגדים הנוטפים וגם את תחושת הגועל שדבקה בי. נשימה עמוקה אל החלון שנפתח, זה בטח יעזור. אני שואפת את הלילה לתוך ריאותיי, ונותנת לחושך השקט למלא את כולי. זה לא עובד. אני מסתכלת במראה ועדיין מרגישה את ידיו המטונפות מושכות בשערי הארוך. אני מעבירה בו את אצבעותיי, אבל התחושה לא משתנה, הוא משתלט עליי גם כשהוא כבר לא פה. לפתע אור אדום ומהבהב בוקע מתוך השרשרת ועל המראה מופיעות

הודעות חירום בזו אחר זו – "דופק מהיר", "נשימה מואצת", "חום גוף לא בטווח הנורמה". בהחלטה רגעית אני לוקחת את המספריים מהמדף ומתחילה לקצץ. קווצה קווצה, שיערה שיערה. שייראה אחרת, וגם שירגיש אחרת. כמה דקות של דממה מול דמות חדשה ולא מוכרת ואני נכנסת להתקלח, לשטוף מעצמי את הזיכרונות.

המים הזורמים מספקים לי נחמה ופורקן, הדמעות מתערבבות עם הטיפות והכול כל כך מלוח. למה עכשיו? למה נזכרתי בו עכשיו? לקחו אותך רחוק, אני אפילו לא יודעת לאן, אף פעם לא עניין אותי לשאול. אני נשארתי כאן, באותה הדירה. אמא ואני הצלחנו להפוך את המקום הפצוע הזה לבית אמיתי. לא עקרו את שורשיי, לא העבירו אותי למקלט רחוק מכל מי ומה שאני מכירה. הצלחתי לכסות את כל הצלקות, אלו שרואים וגם אלו שלא. גדלתי, התחזקתי, מצאתי את העוצמה הפנימית שלי ובניתי לעצמי חיים שלמים – בלעדיו. אין לי במה להתבייש.

"הגעתי."

שמעתי אותה מבעד לשמיכות, הסתכלתי על השעון וקמתי בבהלה.

"שיט, אמא, אני מאחרת!"

"מאחרת לאן?" היא שואלת מהמטבח, קולה מהדהד בין קירות

דירתנו הקטנה.

עוד לא סיימתי לארוז וחשבתי שכבר אהיה על הרכבת בשעה הזו. אני לוקחת רק כמה בגדים ומחברת, לא צריך יותר מזה לנסיעה של ימים ספורים. קיוויתי לסיים לפני שאצטרך להתמודד עם השאלות שלה, אבל התמהמהתי ונרדמתי בגלל כל הלחץ הזה.

"מה זה? מה את עושה?" היא נכנסת לחדר מזיעה, בגדיה צמודים

ולחים ובידה שקית לחמניות טריות. הרחתי אותן עוד לפני שראיתי אותן. כשעינינו נפגשות, פניה משתנות וקולה מופתע, זה נעים לי,

"מתי הספקת להסתפר? זה לא רע."

"מקודם", אני עונה בלי באמת לפרט. "אני אורזת, עידן הקפיץ

אותי לאיזה משהו ואני חייבת לצאת," אני אומרת ותוחבת כמה תחתונים לתוך תיק הגב שלי.

"עכשיו? אבל שישי ובדיוק הבאתי לחמניות לשקשוקת הצהריים

שלנו..." היא מניפה את השקית בגאווה ומבטה רך ואוהב.

"אני יודעת, אמא, אני מצטערת. הוא הפתיע גם אותי, אבל באמת

שאין לי ברירה. ראית במקרה את הג'ינס השחור שלי? החדש, ההוא

שקניתי בשבוע שעבר." אני מזיזה אותה בעדינות מדרכי ויוצאת

מהחדר אל המסדרון הצפוף.

"כיבסתי אותו הבוקר, אולי הוא כבר הספיק להתייבש בחום הזה.

את יודעת, השמש כאן בקיץ חזקה מאוד. הדרי, את חולה, אני לא

חושבת שזה רעיון טוב שתצאי ככה."

היא מנסה להניח את ידה על מצחי ולאשש את התיאוריה שלה,

אבל אני מתחמקת וצועדת לתוך חדר האמבטיה, שולפת את הג'ינס

מהחבל, "אמא, מי תולה בימינו? מאתיים אחוזי לחות בחוץ! זה אומנם

אמצע הקיץ, אבל במכונה החדשה שקניתי יש גם מייבש, תשתמשי

בו, זה מקצר את כל התהליך. אוף, לא נורא, אני אקח אותו ככה. ואני

מרגישה בסדר, זה רק צינור קל."

היא עוקבת אחריי בכל הבית. אני משתעלת קלות ודוחפת את

הג'ינס לתוך שקית ואת השקית לתוך התיק, והיא רק מנסה לדלות

עוד מידע. אני מבינה אותה, היא תמיד דואגת לי. אבל באמת שאני

מסתדרת לבד, אני כבר לא בת שמונה.

"ומתי תחזירי? לכמה זמן את נוסעת בכלל? את יודעת, אני לא

כל כך סומכת על העידן הזה, איך שהוא מנחית עלייך משימות בסוף

שבוע מהרגע להרגע." זרועותיה שלובות זו בזו והיא מנסה לשדר קור

רוח, אבל היא לא שקטה.

"לא יודעת מתי אני אחזור. אולי בעוד שבוע, אולי יותר. אני

באמת חייבת לצאת עכשיו, אבל אני מבטיחה להתקשר כשאגיע.

ואל תדאגי לגבי עידן, אני יודעת להסתדר איתו. זה נכון שהוא יכול

להיות בלתי נסבל, אבל אני עדיין מאמינה בו."

אני נזכרת בהתלהבות שלי כשפגשתי אותו לראשונה, כשהאמנתי שהוא זה שיביא לשוויון מלא בין הבועות, אבל עכשיו אני כבר לא כל כך בטוחה.

העיניים של אמא מודאגות אבל הפה שלה לא אומר מילה. היא מחבקת אותי קרוב־קרוב, עם הזיעה והכול, ולי לא אכפת. החיבוק הזה הוא הכול בשבילי ואני מתמסרת. התיק כבר על הגב, אני מתכוונת לצאת מהדלת אבל אז היא מלטפת את ראשי ומפייסת, "באמת יפה לך ככה, בת שלי. תתחדשי."

"תודה, אמא. אוהבת אותך." אני מתענגת על החיבוק שלה עוד קצת ופונה לדרכי.
"לא שכחת כלום?"

"לא נראה לי. ביי, אני אדבר איתך אחר כך."

עוד שקר. לצערי אני נעשית טובה בזה. הראש שלי עסוק במיליון שאלות, אני מרגישה את הלב פועם, והמשפט האחרון של עידן מהדהד לי בראש – "הדר, אנחנו סוף־סוף בדרך לחלוקת משאבים צודקת בישראל. אם תצליחי במשימה – אנחנו זוכים בבחירות."

אני יורדת למטה במדרגות, אין לי זמן להמתין למעלית. משב רוח מלטף את עקביי, אני מביטה על כפות רגליי ומגלה את אוזניהן הפרוותיות של נעלי הבית שלי. אני רצה חזרה למעלה והנה היא עומדת עם חיוך ענק בדלת, נעלי הבד שלי ביד אחת ושקית עם שתי לחמניות בשנייה.

"למקרה שתהיי רעבה בדרך."

נשיקת פרידה חפוזה ואני יוצאת למסע המוזר הזה, למקום מנותק שאני לא מכירה ושגם לא שמעתי עליו יותר מדי. למטה, ברחוב, עיניה על גבי, מסתכלות עליי מהחלון בקומה השלישית. ולא רק היא. יש תחושה שכל חלונות המגדלים פונים אליי עכשיו, עוקבים אחרי כל צעד שלי, מסתירים לי את השמיים.

התחנה לא עמוסה. בדרך כלל יש כאן המון גועש, נחילי אנשים שעושים את דרכם מנקודה א' לנקודה ב', חולפים על פני שלטי הבחירות הדיגיטליים שמתחלפים במהירות, אף אחד כבר לא מתעכב עליהם. עכשיו זו לא שעה להיות בדרכים. תחושת הבדידות כמעט מוחלטת, אני חולפת על פני חב"דניק שמציע לעוברי אורח מעטים להניח תפילין. אבל לא לי. אני אישה. לי אסור. עושה רושם שלא באמת מזהים אותי עם התספורת החדשה. זו תחושה מרעננת, לראות ולא להיראות. הרכבות יוצאות בכל חצי שעה מהבועה המרכזית ומתפצלות לכל הבועות השכנות. אל הבועה החקלאית אף פעם לא נסעתי. אני לא מכירה אף אחד שנסע לשם.

הרכבת נעצרת, הדלתות נפתחות, הקרון כבר די עמוס ולמרות זאת יש כמה תאים פנויים. אני נדחסת לתוך הכוך הצר, מתיישבת על המושב ומסתובבת עם גבי למעבר. משני צדדיי מחיצות דקיקות שמפרידות ביני לבין עוד עשרות כמוני שיושבים בתא קטן ופניהם אל הקיר. אני מושכת את חגורת הבטיחות ומצמידה אותה אל גופי; הרכבות האלה נוסעות מהר, כדאי שלא אפול. אני הושפת את השרשרת שעל צווארי ומפעילה אותה.

קרן האור יוצאת מן התליון ומשקפת על הקיר את ההודעה האחרונה של עידן עם הוראות הגעה לנקודת המפגש, כמו גם אישור על לינת תייר בלתי מוגבלת שסידרה לי ליזה, המזכירה הבלתי נסבלת שלו. עדיין לא למדנו מספיק על הקהילה הזאת, אבל הוא מתעקש על דחיפות המשימה, ועל כך שאבצע אותה עוד היום. כל כך חבל שנתחיל אותה בחיפזון כזה, הוא בעצמו אמר שהם מסוכנים, זה עלול להרוס הכול. אבל הוא לא מקשיב לי, למה שיקשיב?

חוזן מזה, עכשיו זה זמן נוראי בשבילי להיעדר מעיני הציבור. הבחירות מתקרבות וזה ה"מאני טיים", זאת אמורה להיות ההזדמנות הגדולה שלי. אוף, עידן הזה. הוא באמת ערמומי כמו שאמא אומרת. אולי הוא תכנן את כל זה כדי להסתיר אותי בתקופת הבחירות. אולי הוא לא סומך עליי? תמיד חשבתי שאני החלק המשלים של

הפאזל שלו. החלק הליברלי, החברתי. אני מאמינה שהצלחתי להשפיע עליו, לפחות קצת. אבל עכשיו, השליחות הפתאומית הזו לא מוצאת חן בעיניי בכלל.

נדנוד הקרון מניע את צווארי לרגע קט, ולאחר התייצבות אני פותחת את כל הקבצים בפעם האחרונה, אצבעותיי מטופפות על הקיר בזריזות והוא מתמלא בתמונות, בכתבות ובמאמרים ישנים על מפעל ההמפּ המפורסם של הקהילה הזאת, אותו אחד שמאפשר להם את העצמאות המפוקפקת שהם כל כך מתגאים בה. מדי פעם קופצת לי פרסומת עם פניו הזחוחות של עידן, אשר מזמינות אותי להצביע לו בבחירות הקרובות. כאילו שיש לי ברירה בכלל. כולם אותו הדבר בסוף. אבל אם עידן יגלה שאני בוגדת בו זה יהיה הסוף הפוליטי שלי.

אני סוגרת את כל החלונות הקופצים ומתרכזת במה שחשוב באמת: לאחד את תושבי ישראל ולהחזיר לנו את משאבי הציבור שנגזלו מאיתנו בבריונות. קראתי את כל החומר שוב ושוב ושוב. אנחנו לא יודעים מי המנהיג שלהם, איך מתקבלות ההחלטות או איך הם מגיבים לפולשים. צמרמורת קלה עוברת בגבי. אנחנו לא מוכנים לזה.

זה מבחן. הוא בוחן אותי, דוחף אותי למצבי קיצון כדי לבדוק אם אני מתקפלת ונופלת. אבל זה בסדר, כי אני צריכה אותו לעת עתה. בחיים לא שיערתי שאחשוב כך על גבר, אבל הנה, זו האמת. כרגע אני צריכה אותו.

עיר הנמל שוקקת ותזזיתית, ונראה שהיא לא המתינה לבואי. האוויר כאילו מפיה חיים בכול, ומזמין אותי לנשום אותו לרווחה. מסביב נעשה קריר יותר והרוח מביאה איתה ריחות מלוחים של ים. אני עוצרת רגע בתוך ההמון במטרה למצוא את הכיוון הנכון, אבל לשווא. אני לא מזהה כאן שום דבר, והכול מבלבל כל כך. לבסוף אני עוצרת מונית ושואלת את הנהג אם הוא מכיר את הבועה החקלאית ויודע לאן לנסוע. הוא צוחק עליי. ברור שהוא יודע, הוא גר כאן, עובר שם כל יום. אני עולה לרכב ושנינו שותקים במשך דקות ארוכות עד

שאני שואלת אותו בהיסוס, "אני יודעת שהסיכוי קלוש, אבל אולי אתה מכיר שם מישהי שמשכירה דירה? קוראים לה ליאורה או אלינור או משהו כזה..."

"אה, את מתכוונת ללין, הוא אומר ומגחך.

"כן, לין, נכון."

"יש לה כמה דירות."

אני נשענת לאחור והאור האדום שוב מהבהב מהשרשרת שלי. אני פותחת את ההודעה הקצרה שמופיעה מולי, "את רעבה, כדאי לאכול." הבטן שלי מסכימה עם הנאמר ומתחילה לקרקר. בכל זאת, שעת צהריים ועוד לא אכלתי היום. לעזאזל, הלחמניות! שכחתי אותן ברכבת. בטח אמצא פה איזה משהו, אבל כל מה שמתחשק לי להכניס לבטן זה את השקשוקה של אמא. יגידו מה שיגידו, זו השעה המושלמת לשקשוקה.

הנהג מעיף מבט לאחור ומזהיר אותי, "לא כדאי לך להסתובב כאן

עם השרשרת הזאת. אנשים פה לא יאהבו את זה."

אני מסתירה את התליון מתחת לחולצתי ומבקשת ממנו לעצור לי

ליד בית קפה.

"תיכנסי לקפה שמה," הוא אומר, והמונית נעצרת בצומת גדול

מוקף במבני אבן ישנים ומעוגלים, גרוש באנשים. קירות המבנים נראים כמו מדשאות ענקיות, הצמחים מכסים את הבטון וקשה שלא להתפעל מהיופי הייחודי. "יעזרו לך למצוא שם את לין," הנהג מצביע

על הרחוב, ואני לא מצליחה להבין לאיזה בית קפה הוא מתכוון.

הרחוב סואן, שפות רבות סביבי, האנשים נראים נינוחים למדי,

רגליהם שוחות בכפכפים ולגופם חולצות קצרות, מסתובבים בעצלתיים

בין בתי הקפה והחנויות, ונדמה שאולי אני כבר לא בישראל. לפחות

לא זו שאני מכירה. ישראל שלי הרבה יותר צנועה. אני נעמדת בפתח

אחד מבתי הקפה ומנסה לפענח את הסיטואציה. הברמן מסתכל עליי,

זורק חיוך מזמין ואני מתקדמת אליו.

"איך אפשר לעזור?"

"אני רעבה. מה הסיכוי שיש לך שקשוקה?" היא בטוח לא תהיה כמו של אמא, אבל שווה לנסות.

"הכי טובה בשכונה! שבי, אני אכין לך, נראה שאת צריכה את זה." הכיסא לא נוח, גבוה לי מדי, אבל כל השולחנות תפוסים וזה עדיף מאשר לאכול בעמידה. אני עדיין לא מבינה מה היה דחוף לשלוח אותי דווקא בסוף שבוע, ועוד אל החור הזה שאף אחד לא יודע עליו שום דבר. אני מוציאה את המחברת מהתיק כדי לנסות לעשות קצת סדר בראש, עד שהאוכל יהיה מוכן – פשוט תתרכזי במטרה, זה מה שעידן דרש.

"מה זה? שנים לא ראיתי כזה."

הבחור שיושב לידי רוכן לעברי ומציץ אל המחברת. אני סוגרת אותה בזריזות ומחזירה אותה לתיק, מקווה שהוא לא ראה דבר. חטטן כזה, וגם מקלחת לא תזיק לו.

"כלום. יומן מסע."

"מסע אל הלא נודע?"

אוף, כולם כאן חצופים כאלה? ובכל זאת אני עונה לו בנימוס, "סוג של... בערך."

הברמן מניח מולי צלחת ענקית ובתוכה שתי ביצים שוחות ברוטב אדום וסמיך. מסביב הניחו כמה ירקות צבעוניים חתוכים כמקלות עקומים. לא ציפיתי לאיזו פסגה קולינרית, אבל זה דווקא נראה אכיל ומשביע. הוא מוסיף גם סלסילת לחם שנראה הרבה פחות טוב מהלחמניות הרכות שנשכחו ברכבת. ובכל זאת, אני דוחפת את הכול לפה בתאוותנות, לא משאירה פירור, ומקנחת בכוס גדולה של מים. "צריכה עוד משהו או שאת מסודרת?" הברמן שואל בעודו מגיש קפה לבחור שלצידי.

אני מסיימת את הביס האחרון ומנגבת את פי במפית.

"אני מחפשת אישה בשם לין, מכיר אותה?" אני שואלת את הברמן, אבל הבחור גס הרוח שלידי עונה במקומו, "היא מצפה לך? גברת לין לא אוהבת הפתעות."

"נראה לי שכן. אנחנו אמורות להיפגש בדירה שלה, אבל אני לא יודעת איפה זה ואין לי איך ליצור איתה קשר."
לא תכננתי לבקש עזרה, אבל זה יכול לקצר תהליכים.
"יש לה כמה דירות כאן בשכונה, אני אבדוק בשבילך לאן את צריכה להגיע."

הבחור נעלם מעיניי ואני בוחנת את המתרחש סביבי. צעירים ומבוגרים יושבים לשולחנות עגולים, לוגמים משקאות שונים ומנשנשים פיצוחים ופירות. בחוץ השמש והרוח מתחרות מי חזקה יותר, והאנשים מטיילים עם חיוך מרוח על פניהם. סנובים כל אלה, חושבים שהם טובים מכל השאר, שהבועה שלהם מיוחדת או משהו. מהלכים כאן, מתעלמים מההיסטוריה של ישראל וגם מהעתיד שלה. פשוט לא אכפת להם. בטח אצלם אין בחירות, כולם כאן מושחתים מכף רגל ועד ראש. הזחיתות שלהם מרתיחה אותי.

הבחור חוזר, חמוש בשמחת חיים, פיסת נייר קטנה בידו.
"הדירה שלך קרובה. בואי, אני אראה לך," הוא מעיף מבט אחרון על היושבים בבית הקפה, שנינו פוסעים החוצה והוא מסביר, "תמשיכי כאן ישר עד שתראי משמאל סמטה קטנה. את עוברת דרכה ומגיעה לרחבה הפנימית של הבלוק. מספר הבניין, הקומה והדירה כתובים כאן בפתק."

"תודה רבה, אני אסתדר," אני עונה בהיסח דעת ופתאום נזכרת, "רגע, שכחתי לשלם על הארוחה."
"זה בסדר, גברת לין כבר דאגה לחשבון שלך. שתהיה לך חופשה נעימה!"

אני מהנהנת בבלבול ופונה לדרכי. מי זאת הלין הזאת? למה היא שילמה לי על האוכל? יכול להיות שזו רק מחווה של רצון טוב? אחזיר לה את הכסף, אני לא אמורה לקבל מתנות. ארוחה נחשבת למתנה? בכל אופן, אין צורך בהטבות כלשהן, בטח שלא מהבדלנים הבטלנים האלה. אני לא רוצה שום קשר למקום הזה. באתי עם מטרה, אסור להתברבר ואסור להתחבר. כבר שמעתי עליהם את

כל מה שצריך לשמוע והמסקנה שלי היא חד-משמעית – צריך להתרחק מבוגדים.

החצר הפנימית מרוצפת ומוארט. ילדים משחקים כדורגל בדשא בזמן שהוריהם ישובים על ספסלי בטון בצידו השביל. מעל לשיחים גבוהים שכמעט מסתירים את מספרי הבתים, תלויות מרפסות שמשגיחות על המתרחש.

הפתק שהתקמט בידי מוביל אותי לבניין ד'. דלת הבניין כבדה ואני מסתרבלת עם התיק, ותוך כדי גם מצליחה להפיל את הפח בכניסה. המעלית נפתחת בקומה השלישית ואני נפלטת מתוכה אל מסדרון קטן. בסופו ישנה דלת פתוחה למחצה שמאפשרת לצילי מוזיקה קלאסית לדהור לכיווני. המספר שעל הדלת תואם את הכתוב בפתק ואני מרגישה בנוח להתפרץ פנימה בלי היסוס.

"הו, ברוכה הבאה! אני מניחה שאת הדר", ידיה של האישה פרושות לרווחה כמו כנפיים של עיט או טווס שמשוויץ בהדרו. "בואי, תניחי את התיקים שלך, בטח הייתה לך דרך ארוכה." אני מחייכת אליה את החיוך המזויף הכי רחב שלי ומניחה סוף-סוף את התיק הכבד.

"כן, תודה רבה... ליין, נכון?"

"בהחלט, זהו שמי", היא אומרת, וכפתורי שמלתה השחורה תכף יתפוצצו מרוב גאווה.

"אני מצטערת על העיכוב, כל הטיול הזה הוא די ספונטני והתחיל ברגל שמאל", אני מנסה להסביר בגמלוניות אך היא מנופפת בידיה ואומרת, "שטויות, שטויות. הגעת בדיוק בזמן."

היא מפזזת בביטחון בין החדרים, ואני אחריה. שיערה ההדוק חושף עורף רחב, וקולה מהיר והחלטי, כאילו כבר ניהלה את השיחה הזו כמה וכמה פעמים בעבר.

"זו תהיה הדירה שלך לתקופה הקרובה. ראיתי שתאריך העזיבה נותר ריק אז תוכלי להישאר כמה שתרצי, אבל אשמח להתראת עזיבה של יומיים מראש לכל הפחות."

המילים נורות מפיה ללא רחמים ולא משאירות מקום להשתהות. "כאן הסלון וזה המטבח, הוא מאובזר לחלוטין ויש גם כמה מצרכים בסיסיים במקרר. תוכלי גם לקנות מה שתרצי בשוק למטה. פשוט מקסים שם, אני ממליצה בחום," היא קורצת.

"פה משמאל זה חדר השינה, קצת קטן אבל אינטימי ומספק לרוב, ומימין זה חדר הרחצה. מגבות נקיות יש בארון שמתחת לכיור וכריות נוספות בארון שבחדר. מעבר לזה, אם תזדקקי לכל דבר נוסף – אני גרה כאן קרוב ופרטי הקשר שלי מופיעים על הדלפק."

היא מלאת מרץ וחיות, יפה לה ככה, בגילה. אבל אני לא שותפה לאותה רמת אנרגיה ומנסה לצאת מהדיאלוג הזה כמה שיותר מהר. גם ככה לא באמת אכפת לי איך נראית הדירה הזאת. מצידוי זה גם יכול היה להיות דיר חזירים. יש לי משימה, לא באתי לנופש.

"תודה רבה, לין, אני מאוד מעריכה את זה."

"בשמחה רבה, יקירתי. מאיפה את מגיעה אלינו?"

המילים שלה הן כמו ארס בשבילי, אני יודעת שאדיבות היא בסך הכול מסכה, ובכל זאת אני עונה בנימוס, "מהבועה במרכז. רציתי לשנות קצת אווירה ושמעתי שמקסים כאן."

היא מעווה את פניה בחוסר שביעות רצון רגעי, ואני רק חושבת על הרגע שהיא תלך כבר, אני מתה למקלחת.

"הו, את יודעת, מגיעים אלינו תיירים מכל העולם, אבל למען האמת, לא הרבה ישראלים נכנסים אל הבועה הקסומה שלנו. בדירה הזו ממש אירחתי כבר שוודים, אמריקאים, יפנים ואפילו הודים," אצבעה זקופה אל על ועל פניה חיוך חושף שיניים.

"מה את אומרת... הדירה מאוד יפה, אני בטוחה שהם נהנו משהותם אצלך."

חיוך עצבני מתפשט על פניי וגם השיעולים תוקפים אותי שוב. אני נעשית חסרת סבלנות לאנשים האלה כאן.

"אני מקווה מאוד שגם את תיהני. אשאיר אותך להתארגן בינתיים ואחזור מחר לבדוק מה שלומך."

ממש אין צורך, אפילו עדיף שלא. ואיכשהו אני בכל זאת ממלמלת,
"אוקיי, תודה רבה."
אני נועלת את הדלת מאחוריה, מכבה את המוזיקה ופושטת מעליי
את כל הבגדים. השעה עוד מוקדמת אבל נשבר לי מהיום הזה, אני רק
רוצה לנוח קצת. כמעט שלא ישנתי בלילה הקודם וכמו שאני מכירה
את עידן – מאר מצפה לי עבודה רבה.
כשהמים החמימים שוטפים את שערי, שקצר לפתע, אני מרגישה
את רטט השרשרת על צווארי. פרצופו של עידן מרוח על האריחים
הוורודים. אין לו מה לעשות ביום שישי? עירומה, רטובה ונוטפת, אני
מסננת את השיחה.

2

הגעתי סוף־סוף. כבר שכחתי עד כמה הדירה הזו רחוקה מהבית. ודאי שהייתי מעדיפה דירה קרובה יותר כדי שאוכל להשגיח מקרוב, אבל האמת היא שפשוט אין מקום אחר. כל הדירות בתפוסה מלאה. כל כך הרבה תיירים הגיעו לטייל אצלנו ולחגוג איתנו את חג הליקוט, זה באמת מרגש מאוד. אין ספק שכרגע הבועה החקלאית מעניינת הרבה יותר מאשר שאר ישראל, שתקועה בלופ אין־סופי של בחירות. כולם, ללא יוצא מן הכלל, הגיעו לבועה שלנו מהנמל, מארצות רחוקות. אני נהנית לשבת איתם ולהקשיב לסיפורי המולדת שלהם. אני אוהבת לדמיין שאני שם איתם. אבל רק לדמיין, כי לא באמת אסע. אין לי מה לחפש שם. כל מה שאני צריכה נמצא ממש כאן. גם אם ארצה לנסוע למקום אחר – מה יעשו כאן בלעדיו? מי תנהל את הדיור ותדאג שהכול מתנהל כשורה?

תחילה יש לנקות ביסודיות את חדר הרחצה והשירותים, האורחת ודאי תשמח לריח לימוני נקי. לאחר מכן אגש למטבח ואקרצף את הכיור והדלפק. גם אכניס למקרר, כמובן, את כל המצרכים שהבאתי איתי. כשאסיים שם אוכל להציע את המיטה במצעים הנקיים ולהניח ממתק תמרים בריא על הכרית התפוחה. בסוף בסוף אשטוף את הרצפה ואמתין לה.

עובר זמן רב אבל המוזיקה מנעימה אותנו עבורי. היצירות האלה מחזירות אותי לימים של פעם ואני מדמינת אותנו רוקד איתי כאן בין הדלי והמגב. פתאום הרגליים נעשות קלילות יותר, כאילו התרגלו לתזוזה, והשרירים נזכרים לבד בצעד הבא. הלב מתרחב, אבל במהרה העייפות מכריעה אותי ואני מעדיפה לשבת.

הטלפון הנייד מצלצל, נח מעברו השני מספר לי שהתיירת הגיעה אליו במקרה. הוא שולח אותה לכאן ולא שוכח לעדכן אותי שהיא בכלל מקומית, מבועה אחרת. מוזר מאוד. שנים שהם לא נכנסו הנה. בדיוק פרסמנו מודעה על פתיחת שערינו הרחבים לבועות אחרות. הזמנו אותם פנימה לראות מה בנינו כאן. זה כמוכן חלק מחזונו של אהובי, פיסה קטנה מתוכניתו הדגולה. אבל אף אחד עוד לא נענה להזמנה שלנו. הם בטח מורעלים בדעות קדומות עלינו, לא מוכנים לראות קצת מעבר, עיוורים להישגים שלנו כחברה.

העיתוי שלה משונה מאוד. הרי יש בחירות בישראל וזו תקופה לחוצה מאוד עבורם, כמו תמיד. אולי דווקא מזה היא בורחת? אני מקווה שהיא לא איזו הרפתקנית מקומית שתבוא הנה ותקרא לכל החברים שלה להרוס את כל מה שבנינו כאן. לא מתאים. אני מוכרחה להשגיח עליה בשבע עיניים. לדעת עליה כל מה שאפשר לדעת.

צעדים מהירים מסגירים את בואה ואני ממהרת להביט סביבי בפעם האחרונה, כדי לוודא שהכול עומד במקומו נקי ומצוחצח. נותר רק להסתיר את הדלי והמגב מאחורי דלת חדר הרחצה המבריק ולעמוד בחיוך מזמין במרכז הסלון.

אני אוהבת את צליל הווילונות הנפתחים בבוקר. סוחפים לתוכם את החושך וחושפים את האור. כאילו ממש מעלימים באוושה אחת את התעלומות והמסתורין של הלילה. ככה לא צריך לחלום יותר. אפשר פשוט לחיות. ככה גם אפשר לראות את כל האדום והסגול של השמיים מתמזגים עם השדות הירוקים שלמטה. זו השעה הכי יפה, בחוץ אין עדיין אף אחד. כל אחת ספונה בביתה וכל אחד ספון במיטתו. הבלוק

ישן ואני ערה, מתארגנת בזריזות. מעצבן אותי כשדברים מתקדמים לאט, במיוחד כשיש כל כך הרבה תעסוקה לקראת החג. זה השבוע הכי עמוס שלנו. עד הליקוט הבא, כמובן.

השבוע הגיעו תיירים רבים. כולם באו לחזות בליקוט ולחגוג עימנו בשמחתנו. אני אחראית להראות להם הכנסת אורחים חמה, להסביר פנים ולהנחות אותם במתרחש אצלנו. אין תפקיד חשוב מזה. אני הפנים של הבלוק עבורם, משקל רב מונח על כתפיי. עליי לספק להם חוויה בלתי נשכחת וגדושת אטרקציות, אחרת איך ידעו מה יש לנו להציע?

אני יוצאת לסיבוב הבוקר, עם אינ־סוף רעיונות לבילויים בבועה שלנו, בהתאמה אישית לאורחים, כמובן. יש לנו הכול מהכול – קטיף ורטיקלי, סיור גגות מודרך, סדנאות יצירה, מופעים מוזיקליים, וכמובן, ההצגות הנפלאות שתלמידות ותלמידי התיכון מעלים מדי חג.

במבואה שמחוץ למגדל שני זקנים בטייץ מתמתחים, מדגישים דברים שלא נעים לי שיודגשו, אבל אני פשוט שותקת וממשיכה ללכת. יש מספיק מקום לביקורת בתוך הראש שלי ואין צורך לפרוק אותה לעיתים קרובות מדי. אפשר פשוט להמשיך ללכת. ללכת וללכת וללכת וללכת. ללכת ולדפוק על כל הדלתות של כל האנשים שבאו לכבד אותנו בנוכחותם. לעבור דלת דלת ולכרך אותם, להגיד בוקר טוב ומה שלומכם. למדתי את האיחולים כבר כמעט בכל השפות. ואני תמיד זוכרת את השמות. שמות זה חשוב ביותר, זה יחס אישי, זה בדיוק ה"קצת מעבר" שאני מספקת להם בתור אחראית הדיור. ואולי זה בכלל עניין של אופי. אהובי תמיד אמר לי שאני טובה עם אנשים. לפני שלושה ימים הגיעה המשפחה הנחמדה והחביבה הזו לשהות עימנו והילדים מייד התאהבו בי. בכל בוקר הם רבים מי יפתח לי את הדלת. האם זה יהיה לוקאס השובב בעל החיוך הערמומי, או אולי פטריק הרגזן והעייף?

אני דופקת בדלת שוב. מעניין מאוד, בדרך כלל הם כבר ערים

בשעה כזו. לא נורא, אני לא רוצה להיות נודניקית. פשוט אחליק את העלון הזה מתחת לדלת. אני חושבת שזה ימצא חן בעיני הילדים ואולי ייתן להורים מעט זמן מנוחה. אין כמו סדנת שזירת חבלים בשביל להוציא אנרגיות. התכופפתי ברישול והנחתי את העלון על הרצפה. טרם הספקתי להעבירו לצידה השני של הדלת – והוא נמשך מִיָּדִי ללא שוב. מה קרה פה עכשיו?

והנה הוא נפלט בחזרה דרך החרך הנמוך המואר וצליל צחוקם של הילדים מתגלגל בקול גדול.

Good morning, children! Happy to hear you're having fun. I"

".hope you'll enjoy this beautiful Saturday

קראתי מבעד לדלת אך לא הייתה תשובה מלבד גיחוכים נוספים

מצידם.

עליי למהר ולסיים את הסבב אם אני רוצה להגיע בזמן לפתיחת בית הקפה. בצעדים קצרים ומהירים אני מתקדמת ועוברת בין כל הבניינים וכל הדירות. לפחות חמש-עשרה דירות מושכרות לכל השבוע הקרוב, מה שאומר שטיולי הבוקר שלי מתארכים יותר ויותר. לא נורא, זה טוב לבריאות!

דירתה של הדר היא האחרונה במסלול שלי להיום. אני מזמינה אותה לקפה וממהרת ללכת. זה היום הקבוע שלי עם נח, ואני מקווה שנספיק לפטפט קצת עליה לפני שתבוא. הבחורה הזו מלאה בדגלים אדומים כמו ים סוער. מי מגיעה לנופש לבד? היא צעירה מכדי שיהיו לה ילדים לברוח מהם.

"תשמע, אני לא בטוחה לגביה. ממתי מגיעים לכאן מקומיים?" הוא מביט בי בעיני העגל שלו ומזכיר לי עם מי אני מדברת. הבלבול בעיניו מעורר בי רגשות אימהיים. אני נשענת על זרועו ומנחמת, "נו, אתה יודע למה אני מתכוונת."

הוא נשאר בחיבוק הצידי הזה ועונה לי מהלב הפצוע שלו, "אני

מבין אותך, אבל לא כל אחד שמגיע מבחוץ הוא בהכרח אדם רע."

"לא אמרתי שהיא רעה, אבל איך אנחנו יכולים לדעת שהיא אדם טוב?" מרפקיי נחים על הדלפק הגבוה ונח יושב על כיסא הבר שלצידי. אני לא אוהבת לשבת כאן, הכול כאן גבוה מדי. עדיף כבר לשתות קפה בבית וזהו. אני פונה לברמן החביב, "תכיין לה קפה קר גבוה כזה, נראה לי שזה מה ששותים שם בחוץ, אצלם. היא עוד רגע תגיע לכאן."

"בסדר, ליין. אני כבר מכיין. את גם רוצה משהו?" הוא שואל ומשקשק קוביות קרח בכוס זכוכית.

"לא, אני כבר רוצה לחזור הביתה. אני רק אחכה שהיא תבוא, שתראה שדואגים לה כאן ואז אני אלך. יש לי עוד ישיבת דירקטוריון על הראש ואני מוכרחה להיערך אליה." ולפני שנח ישאל, אני עונה, "אני יודעת ששבת היום ושהישיבה רק מחר, אבל יש כל כך הרבה נושאים לדבר עליהם. חג הליקוט הגיע ונדרשות ההכנות המתאימות." אני מסתכלת באיש הצעיר והגבוה שיושב לידי, מהמהם לעצמו שעה שהברמן מנענע את הכוס עם קוביות הקרח. הוא לגמרי בעולם משלו. רעמתו הפרועה מסרבת להשלים עם המסרק. טוב לו ככה. זה היום החופשי שלו, הוא הגיע לכאן ליהנות. הוא לא צריך אותי איתו, אני רק אקלקל.

"תעשה לי טובה, מותק, שים עליה עין. אני לא הצלחתי להבין את הבחורה הזאת ולמה היא הגיעה לפה. זו תקופת בחירות אצלם ואני לא יודעת מה עלול לקרות. הלב שלי לא שקט," אני מניחה את ידי על חזי כדי שהוא ידע שאני רצינית.

הוא נאנח אבל יודע שאין טעם להתווכח, אז הוא פוטר אותי בפשטות, "בסדר, ליין. אני אנסה, למרות שאני בכלל לא מרגיש עם זה בנוח."

"באמת נח, פשוט תהיה אתה – נחמד ומכניס אורחים כזה. השאר יקרה מעצמו."